

работятъ. Погледни тази, какъвъ товаръ носи, по-голѣмъ отъ нея... Ето, тя се умори и отива да повика помощника. Гледай, води си два помощника. Сега тритѣ заедно помъкнаха тежкия товаръ къмъ входа на жилището.

— А какви сж тия бѣли зрънца, които лежатъ върху купчината:

— Това сж мравчини бебета. Изнесли сж ги отъ спалнята, за да се погрѣятъ на слънце; надвечеръ пакъ ще ги внесатъ вжтре. Понѣкога хората крадѣтъ тѣзи малки мравчета и хранятъ съ тѣхъ славеи, но тѣ могатъ да ядатъ и друга храна, затова напразно човѣцитѣ оскърбяватъ мравкитѣ, които ни принасятъ голѣма полза.

Мравкитѣ ни даватъ примѣръ на друженъ, упоритъ трудъ, търпение, постоянство и чудна сговорностъ: *единъ за всички и всички за единъ*... Нито една изморена, болна или ранена мравка не остава безъ помощъ. Здравитѣ прибиратъ

болнитѣ и ги пренасятъ въ дома си на лѣчение. Нито една умрѣла не остава непогребана.

Мравкитѣ обичатъ много плодетѣ. Градинаритѣ, за да имъ попречатъ да лазятъ по дърветата, намазватъ дънеритѣ имъ съ една лепкава, отровна течностъ. Но това малко помага. Тогава мравкитѣ се събиратъ на цѣли полкове, всѣка носи клечица, мѣхъ, камъче, прѣстъ... всѣка тича къмъ дървото и хвърля товара си върху намазаната частъ. Понѣкога мравкитѣ ходятъ за материали нѣколко пжти, и скоро върху лепкавата мазилка се образува мостъ отъ принесенитѣ нѣща. По този мостъ мравкитѣ благополучно се покатерватъ на дървото...

— Но, мамичко, ти видѣла ли си всичко това?

— Видѣла съмъ, видѣла! И още колко хитрости има у мравкитѣ... Ти сама ги наблюдавай и ще се почудишъ на ума, пресмѣтливостъта и трудолюбието на тия кротки Божии създания.

Лакомецъ

Връщалъ се единъ човѣкъ отъ пазаръ и носѣлъ любеница. Горещо било, слънцето припичало, а пжтѣтъ билъ дълъгъ. Човѣкътъ ожъднѣлъ, отбилъ се на сѣнка подъ една върба и си рекълъ:

— Защо да ми тежи тая

любеница, а азъ да върва жаденъ?

Разрѣзалъ я. Любеницата била голѣма и червена като кръвъ.

— Ще изямъ само сърдцето, — рекълъ той, — та като мине оттукъ нѣкой и види, да